

Частина перша

Розділ перший

Мій любий!

Сьогодні рівно дев'ятнадцять років з тієї днини, коли сонячного ранку ми попрощалися, усміхнувшись одне одному. Ми ж тоді анітрохи не сумнівалися, що побачимося знову, хіба ні? Ми говорили про наступну зустріч, уживаючи «коли», а не «якщо». Можливо, майбутнє їй видавалося туманним, неначе обірване сновидіння, однак у ньому однозначно були і ти, і я. Разом.

Утім, не так сталося, як гадалося. Дев'ятнадцять років минуло, а я досі не прийду до тями.

Дев'ятнадцять років від того дня. Аж цілих дев'ятнадцять. А я досі тебе шукаю. Я ніколи не припиню тебе шукати.

Часто ти з'являєшся тоді, коли я найменше очікую. От сьогодні я потрапила в пастку якихось темних думок, і мое тіло стислося, наче кулак. Аж раптом з'явився ти — яскравий осінній листок на тьмяному сіро-брунатному газоні. Я розслабилась і вдихнула життя, відчула росу на підшвах, помітила на траві зелені штрихи. Я намагалася тебе зловити, спіймати той яскравий листок, підстрибуючи, вигинаючись, гигочучи. Я намагалася взяти тебе за руку, дивитися просто на тебе, але ти полетів тихо геть, опинившись у сліпій зоні, яка поза досяжністю.

Я ніколи не припиню тебе шукати.

Розділ другий

День сьомий. Коли ми обоє зрозуміли

Трава стала вологою. Вологою, темною, сповнилася метушні. Простягаючись до затемненого краю лісу, вона аж двигтіла від тьми-тьмущої мурашок, вайлуватих слимаків та павуків, що тчуть серпанки. Земля під нами вбирала рештки тепла.

Едді лежав поруч зі мною, мугикаючи мотив із «Зоряних воєн». Цей чоловік гладив мій великий палець руки своїм. Ніжно, повільно, у такт хмарам, що пропливали над нами, затуляючи тонкий серпанок місяця. «Пошукаймо прибульців», — пропонував він раніше, коли бузкове небо згустилося до пурпурного. Ми досі були там.

Я почула далеке зітхання останнього потяга, який зник у тунелі вище по схилу, й усміхнулася, згадавши, як ми з Ханною в дитинстві розбивали тут табір, ховаючись від свого ще маленького світу.

Щойно літо розпочалося, Ханна взялася благати батьків дозволити їй поставити намет. «Звісно, — погодилися вони, — можеш поставити його в садку».

У садку не було ані горбочка. Він розташувався просто перед нашим будинком, і видно його було майже з усіх вікон. Проте Ханні цього було замало. Своїм прагненням пригод сестра могла дати мені фору, хоч і була на п'ять років молодша. Вона хотіла ставити намет у полі. Поле розкинулося на крутому схилі за нашим будинком, і лише нагорі був невеличкий плаский майданчик для намету. Тут його було видно хіба що з неба. Схил був поцяткований важкими коржиками кіз'яків, і він забігав дуже високо, ледве не вище за наш димар.

Від ідеї ставити намет у полі батьки були не в захваті.

— Але зі мною все буде добре, — наполягала Ханна своїм командним голосочком (як мені його бракувало!). — Зі мною буде Алекс.

Ліпша подруга Ханни майже жила в нас.

— І Сара. Вона захистить нас, якщо прийдуть якісь убивці. Ага, ніби я кремезний чолов'яга з убивчим правим хуком.

— І якщо ми отаборимося, вам не доведеться готувати нам вечерю. І сніданок...

Ханна була неначе маленький бульдозер — аргументи в неї не закінчувалися, тож батьки поступились, а інакше їй бути не могло. Спершу вони теж ставили собі намет у полі, але потім, коли я почала продиратися крізь непролазні хащі своєї юності, вони дозволили Ханні й Алекс ночувати в полі самим, узявши мене за охоронця.

Ми лежали в татовому наметі для фестивалів — старому, із жовтогарячого полотна, неначе в маленькому бунгало, дослухаючись до звуків за його межами, у траві. Часто я ще довго не спала після того, як моя сестра та її подруга провалювалися в дрімоту, намагаючись зрозуміти, як, власне, зможу захистити їх, якщо щось трапиться. Доконечна потреба захищати Ханну не лише тоді, коли ми разом спали в наметі, а й завжди була неначе лава в моєму животі, лава, яку вулкан навряд чи зможе втримати всередині. І все ж таки чим би я зарадила? Застосувала б прийом карате своїми підлітковими ручками? Заколола б нападників паличкою для підсмажування зефіру?

«Часто вагається, невпевнена в собі», — так учитель написав про мене в характеристиці. «Ой, що за безглузде зауваження, — сказала мама таким голосом, яким зазвичай відчитує тата. — Не зважай, Саро. Можеш сумніватися в собі скільки завгодно. Для того й існує юність!»

Зрештою, виснажена суперечками між прагненням захищати й безпорадністю, я засинала, а потім рано прокидалася, щоб зібрати всі дивні інгредієнти, які приготували Ханна й Алекс, у їхні сумнозвісні «ранкові сандвічі».

Я лежала, поклавши руку на груди, притлумлюючи світло спогадів. Той вечір був не для суму за минулим, він був

для сьогодні. Для нас із Едді, для того почуття, яке виникло між нами й досі росло.

Я зосередилася на звуках лісу, чіткіших уночі. Безхребетний шелест, шурхотіння ссавців. Зелений шепіт листя, безтурботні вдихи та видихи Едді. Я прислухалася крізь джемпер, як б'ється серце Едді, дивуючись його розміреності. «Почекай і дізнаєшся більше, — так мій тато часто казав про людей. — Треба просто чекати та спостерігати, Саро». Я вже тиждень спостерігала за цим чоловіком і жодного разу не відчула тривоги. Багато в чому він нагадував мені людину, якою я намагалася стати на роботі, — сильну, помірковану, непохитну в бурхливих хвилях неприбуткового сектора. Проте я тренувалася протягом років, тоді як Едді, здається, від самого початку був такий.

Цікаво, чи чув він, як у моїх грудях плюскотить захват. Лише кілька днів тому я розійшлася з чоловіком, попереду в мене розлучення й сорокаріччя. І тут таке. Він.

— О, борсук! — сказала я, бічним зором помітивши низьку темну тінь. — А раптом це Седрік?

— Седрік?

— Так. Хоча навряд. Скільки живуть борсуки?

— Гадаю, років десять.

Едді всміхається. І я це чую.

— Ну, тоді це точно не він. Утім, можливо, то його син. Або онук. — Я замовкаю, а потім додаю: — Ми любили Седріка.

Він сміється, і я відчуваю це тілом.

— А «ми» — це хто?

— Я та молодша сестра. Ми тут неподалік жили в наметі.

Едді перекочується на бік, і тепер його обличчя біля мого, я бачу себе в його очах.

— Борсук Седрік. Ти... я, — тихо каже він, обводить пальцем моє чоло. — Ти мені подобаєшся. «Ми» — ось що мені подобається. Власне, дуже подобається.

Я всміхаюся. Просто цим добрим щирим очам. Веселим зморшкам навколо губ, сильному підборіддю. Я беру його руку й цілую кінчики пальців, грубі й зашкарублі після двадцяти років роботи з деревиною. Мені здавалося, я знаю його вже сто років. Усеньке життя. Певно, ми були поєднані ще під час народження, нас підштовхували одне до одного, наші життя були розписані, розлінійовані, розплановані так, що ми нарешті зустрілися шість днів тому.

— Щось у мене самі сентименти замість думок, — кажу я після тривалої паузи.

— І в мене теж, — зітхає він. — Ніби за останній тиждень перетворився на партію для стрімких скрипок.

Я розсміялась, і Едді поцілував мене в ніс, а я подумала: як же це так, живеш собі протягом тижнів, місяців, навіть *років*, просто рухаєшся звичними рейками, аж потім за кілька годин хтось повністю переписує сценарій твого життя. Якби того дня я вийшла пізніше й рушила одразу на автобус, то ніколи б не зустріла цього чоловіка, а це нове почуття так і лишилося б шепотом утрачених можливостей і невдалого хронометражу.

— Розкажи мені ще про себе, — просить Едді. — Я досі замало знаю. Хочу знати все. Повну й детальну історію життя Сарі Евелін Макі, включно із сумними епізодами.

Я затамовую дух.

Звісно, я знала, цей момент настане, просто ще не вирішила, як поведуся. «Повна й докладна історія життя Сарі Евелін Макі, включно із сумними епізодами». Гадаю, він упорється. На цьому чоловікові є броня, у ньому — спокійна сила, яка змушує мене думати про стару греблю або про дуб.

Він проводить рукою по вигину між моїми ребрами та стегном.

— Мені подобається ця лінія, — каже Едді.

Із цим чоловіком так затишно, здається, йому можна розповісти будь-яку таємницю й це не завдасть йому суттєвої шкоди.

Певна річ, йому можна розповісти.

— У мене ідея, — кажу я. — Заночуймо сьогодні тут. Побавмося в молодих. Можна розкласти багаття, посмажити сосиски, порозповідати історії, якщо припустити, що в тебе є намет, адже є? Ти схожий на чоловіка, у якого є намет.

— Я і є той чоловік, що має намет.

— Гарзд! Тоді вчинімо так, і я все тобі розповім.

Я перевертаюся, вдивляюся в ніч. Останні пишні свічки тьмяно блимають на каштані на краю лісу. Жовтець похитується в темряві біля наших облич. Ханна завжди ненавиділа жовтець, але причини цього ніколи нікому не розповідала.

Відчуваю, як щось здійсмається в моїх грудях.

— Чудове місце. Стільки спогадів навіює.

— Згода, — усміхається Едді. — Ми залишимося тут. Але спершу йди сюди, будь ласка.

Він цілує мене в губи, і на якийсь час звуки навколишнього світу зникають, ніби хтось просто натиснув на кнопку паузи або викрутив на мінімум коліщатко.

— Я не хочу, щоб завтра був наш останній день, — каже Едді, коли ми закінчуємо цілуватися. Він обіймає мене міцніше, і я відчуваю приємне тепло його тіла, коротке волосся потилиці лоскоче мені долоню.

«Від такої близькості мені лишався тільки тьмянний спогад», — подумала я, вдихаючи свіжий, терпкий запах його шкіри. На той момент, коли ми з Рейбеном вирішили розійтися, то спали по різні боки ліжка, нагадуючи краї підставки для книжок, і нейтральна смуга простирадла пролягла між нами свідченням нашого провалу. «Допоки матрац не розлучить нас», — сказала я якось увечері, але Рейбенові було не смішно.

Едді відхилився так, щоб я могла бачити його обличчя.

— Знаєш... Я тут подумав, а що, як ми скасуємо всі плани. Я — свою відпустку, ти — подорож до Лондона. І ще на тиждень заляжемо в полях.